

Sygnatura akt I C 1811/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 22-01-2015 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Paweł Kwiatkowski

Protokolant:Katarzyna Mulak

po rozpoznaniu w dniu 22-01-2015 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa G. W.

przeciwko S. W.

o zapłatę

I. oddała powództwo w zakresie należności wyliczonych za okres do 10 października 2010 r. włącznie, tj. co do należności głównej w kwocie 8.505,92 zł oraz co do odsetek liczonych od należności głównej w kwocie 8.505,92 zł;

II. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanego kwotę 823,93 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

I C upr 1811/14

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 14 października 2014 r. strona powodowa G. W.domagała się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego S. W.kwoty 22679,74 zł z odsetkami ustawowymi obliczonymi od kwoty 13797,77 zł od dnia 1 sierpnia 2014 r. do dnia 13 października 2013 r., od kwoty 22679,75 zł od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że pozwany zajmował bez tytułu prawnego lokal położony we W., przy ul. (...). W okresie do 31 lipca 2014 r. pozwany nie uregulował należności z tytułu opłat za korzystanie z lokalu i opłat za media w wysokości 22679,74 zł.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 22 października 2014 r. powództwo uwzględniono w całości.

W sprzecznie od w/w nakazu zapłaty pozwany zaskarżył go w części, co do opłat za bezumowne korzystanie w okresie do 10 października 2010 r. oraz, co do odsetek obliczonych od tej należności, podnosząc zarzut przedawnienia.

W odpowiedzi na sprzeciw strona powodowa cofnęła pozew w części zaskarżonej, bez zrzeczenia się roszczenia.

Na rozprawie w dniu 22 stycznia 2015 r. pełnomocnik pozwanego stwierdził, że cofnięcie pozwu w zakresie roszczeń przedawnionych bez zrzeczenia się roszczenia stanowi nadużycie prawa, albowiem pozwoli ponownie wytoczyć powództwo o roszczenie przedawnione.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Pozwany S. W.zajmuje bez tytułu prawnego lokal mieszkalny położony we W.przy ul. (...).stanowiący własnośćG. W..

(dowód – bezsporne)

Pozwany w okresie do 10 października 2010 r. zobowiązany była do zapłaty z tytułu zajmowania lokalu kwoty 8505,92 zł.

(dowód: kartoteka finansowa – k. 3-4)

Mając powyższe na uwadze, Sąd zważył, co następuje.

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W rozpoznawanej sprawie bezspornym było, że pozwany był zobowiązany do zapłaty na rzecz powoda opłat za korzystanie z lokalu, stosownie do art. 18 ust. 1 ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie kodeksu cywilnego. Opłaty te mają charakter okresowy, jako płatne co miesiąc, zgodnie z przywołaną ustawą.

Zgodnie z art. 118 kc termin przedawnienia roszczeń o świadczenia okresowe wynosi trzy lata i stosownie do art. 120 § 1 kc należy go liczyć od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Nie ulegało zatem wątpliwości, że roszczenie w zakresie zaskarżonym sprzeciwem od nakazu zapłaty uległo przedawnieniu.

Sąd podzielił zarzut pozwanego, iż cofnięcie powództwa o roszczenie przedawnione bez zrzeczenia się roszczenia jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego w rozumieniu art. 203 § 4 kpc. Tym samym pozwany może obawiać się w przyszłości ponownego wytoczenia powództwa o to samo roszczenie, ewentualnie przelewu wierzytelności przedawnionej na rzecz osoby trzeciej. W interesie zarówno prywatnym, jak i publicznym jest przesądzenie o wymagalności długu dochodzonego pozwem w orzeczeniu kończącym niniejsze postępowanie.

Wobec powyższego Sąd stwierdził, że pozwany skutecznie uchylił się od obowiązku zapłaty roszczeń przedawnionych (por. art. 117 § 2 kc), w związku z czym powództwo oddalono, jak w pkt I wyroku.

Jednocześnie Sąd wyjaśnia, że nie miał podstaw do orzekania o roszczeniu nieprzedawnionym, które powód podtrzymał pismem z 15 grudnia 2014 r., albowiem w tym zakresie pozwany nie zaskarżył nakazu zapłaty. W związku z tym wydany w sprawie nakaz zapłaty nie utracił w tej części mocy (por. art. 505 § 2 kpc).

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 kpc. Pierwotne żądanie pozwu było uzasadnione w 26,56 %, wobec czego na rzecz pozwanego zasądzono 73,44 % kosztów zastępstwa prawnego pomniejszone o 26,56 % kosztów powoda w kwocie 2400 zł z tytułu kosztów zastępstwa prawnego oraz 1134 zł z tytułu opłaty sądowej od pozwu.